

fuldkommen tilstrækkeligt til Udredelse af de 35,000 Kr. i de 3 Aar, for hvilke Loven skulde gælde, selv med Muligheden af en Underbalance i Femaarets sidste Spilleaar, ja efter det nævnte Resultat maatte det endog anses for sandsynligt, at hvert enkelt Aars Løntillæg maatte for en meget væsentlig Del kunne afholdes af selve det paagældende Aars Overskud. Denne Beregning har for saa vidt vist sig at være rigtig, som der ved Udgangen af afvigte Spilleaar — Trienniets andet — var ca. 110,000 Kr. i Reservefonden, efter at Aarets Løntillæg var afholdt, saaledes at der formentlig ikke kan være nogen Frygt for, at der ikke ved indeværende Spilleaars Udgang skal være tilstrækkelige Midler i Fonden til at dække Løntillæget ogsaa for Trienniets sidste Aar, selv om dette skulde ende med et Underskud.

Hvorledes det derimod i saa Henseende vil stille sig under en Forlængelse af den midlertidige Tilstand, er jo altid tvivlsomt; i alt Fald vil en Ordning som den foreliggende efterhaanden føles som en væsentlig Nedsættelse af Statstilskuddet, idet Direktionen stedse vil betragte det som sin Pligt at arbejde hen til, at Reservefonden saa vidt muligt holdes i Stand til at udrede Løntillæget. Hertil vil, som det vil ses, medgaa et aarligt Overskud paa mindst 45—50,000 Kr., idet der, før Overskuddet indgaar i Reservefonden, fradrages dette det i Henhold til Lov 27. Maj 1908 § 2, 1ste Stykke beregnede Tantièmebeløb. Et Overskud af nævnte Størrelse kan der imidlertid paa ingen Maade regnes med, naar der skal tages et forsvarligt Hensyn til, at det kunstneriske og nationale Repertoire ikke maa tilsidesættes for det rent finansielle Hensyn.

Der er ingen Tvivl om, at enhver nogenlunde forretningsdygtig Direktion, endog med et væsentligt lavere Statstilskud end det nuværende, vilde kunne drive Teatret saaledes, at det gav et rundeligt aarligt Overskud — mindst hvad der var nødvendigt til Udredelse af Tantièmen og Løntillæget —, men saa maatte Direktionen indrette sit Repertoire herpaa og samtidig med, at man lagde en fortrinlig Vægt paa Operaen, helst holde sig fjernt fra Digtere som Holberg, Oehlenschläger og Ibsen. Til Oplysning om, hvorledes Forholdet i sidstnævnte Henseende har stillet sig i den afvigte Sæson, skulle vi henvise til Bilag III., hvis Oplysninger vel i det hele kunne betragtes som typiske for dette Forhold.

Hertil kommer endvidere et andet Forhold, som ligeledes gør Løntillæggets Overførsel til Statstilskuddet gennem en tilsvarende Forhøjelse af dette i høj Grad ønskelig, nemlig Hensynet til Personalets Alderdomsforsørgelse, idet de paagældende Løntillæg, som udtrykkeligt udtalt i Lov af 27. Maj 1908 § 2, ikke medregnes ved Fastsættelsen af Pensionen. Jo mere det i Virkeligheden maa erkendes, at Tillæget i Realiteten er en Forhøjelse af vedkommende Kunstners faste Løn, desto ubilligere vil det findes, at der her benyttes en anden Fremgangsmaade end den, der er bragt til Anvendelse ved alle andre Lønforbedringer, som i de senere Aar i stort Omfang har fundet Sted med Hensyn til Statens Embeds- og Bestillingsmænd.

Det kgl. Teater den 3. Decbr. 1910.

A. P. Weis.

Karl Mantzius.